

РЕШЕНИЕ

№ 2954

гр. София, 30.09.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, I отделение 5 състав, в публично заседание на 23.09.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **6194** по описа за **2009** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от ДОПК.

Образувано е по жалба на „П. П.” Е., С., ЕИК *, със съдебен адрес -С., У. „Секвоя” № 1А, срещу Ревизионен акт № 20085184 / 11. 02. 2009 г., издаден от орган по приходите при ТД на Н. – С. град, потвърден с решение № 1050 / 31. 07. 2009 г. на Директора на дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” - С..

В жалбата се излагат съображения, че обжалвания ревизионен акт /РА/ е незаконосъобразен, поради неправилно прилагане на материалния закон и съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Счита че неправилно е отказано правото на приспадане на данъчен кредит, тъй като данъка е платен по ДДС-сметка. По същество се иска от съда постановяването на съдебно решение, с което атакувания РА, бъде отменен.

Ответникът - Директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – С., чрез процесуалния си представител счита жалбата за неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на С градска прокуратура, изразява становище за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 803132 от 09. 06. 2008 г. изменена със ЗВР № 804457 / 19. 08. 2008 г. и ЗВР № 805184 / 18. 09. 2008 г., издадени от П

Горанчева– на длъжност началник сектор „Ревизии” /оправомощена със Заповед № РД-01-131/ 22. 03. 2007 г. на Директора на ТД на Н. С. - град/, е възложено извършването на ревизия на „П. П.” Е., гр. С., за определяне на задълженията на дружеството, по данък върху добавената стойност, за периода 01. 10. 2006 г. – 31. 10. 2006 г. Ревизията е следвало да приключи до 19. 10. 2008 г.

Ревизията е повторна, във връзка с отменително решение № 835 / 03. 06. 2008 г. на директора на Дирекция „ОУИ” – С..

Резултатите от ревизията са обективирани в Ревизионен доклад № 805184 от 31. 10. 2008 г., връчен на пълномощник на дружеството на 18. 12. 2008 г.

В срока по чл. 117, ал. 5, изр. II от ДОПК, са постъпили писмени възражения.

Със Заповед за определяне на компетентен орган № К 805184 / 15. 12. 2008 г., е определен М И М, за компетентен орган по издаването на ревизионен акт на „П. П.” Е., гр. С..

Ревизията е приключила с Ревизионен акт /РА/ № 20085184 / 11. 02. 2009 г., връчен на пълномощник на дружеството на 06. 03. 2009 г.

С жалба вх. № 53-06-306 / 17. 03. 2009 г., е оспорен РА по административен ред.

Със споразумение без дата, е продължен срока за произнасяне от страна на решаващия орган до три месеца, считано от изтичане на законоустановения срок.

С Решение № 1050 / 31. 07. 2009 г. на директора на Дирекция „ОУИ” – С., връчено на 04. 08. 2009 г., ревизионния акт е потвърден.

С жалба, вх. № 53-00-447 / 01. 09. 2009 г., изпратена по пощата на 17. 08. 2009 г. (видно от клеймото на приложения пощенски плик), е обжалван РА и по съдебен ред.

С атакувания в настоящото съдебно производство Ревизионен акт № 20085184 / 11. 02. 2009 г., е отказано признаване право на данъчен кредит по фактури издадени от „Син 2004” Е. за данъчен период м. 10.2006 г. в размер на 94 247,03 лв. и са определени лихви за забава в размер на 25 681,31 лв.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Обжалва се в срок подлежащ на обжалване ревизионен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е **НЕОСНОВАТЕЛНА** по следните съображения:

Съдът счита за неоснователно възражението за допуснати съществени нарушения на производствените правила, тъй като РА е издаден от лице участвало в ревизионното производство. Мотив за това твърдение, е че в нормата на чл. 119, ал. 3 от ДОПК, се предвижда че определения със заповедта орган изисква преписката от органите извършили ревизията, от което следвало че лицето което е определено за издаване на ревизионния акт не можело да бъде лице, което е участвало в ревизията.

След като няма изрична забрана в закона, няма пречка лице което е участвало в ревизионното производство да не може да издаде ревизионен акт, поради което възражението е неоснователно.

Неоснователно е и възражението, че оспорения РА, е издаден при липсата на мотиви и без да се вземат предвид направените от жалбоподателя възражения срещу ревизионния доклад, тъй като такива мотиви са изложени от страна на органа по приходите и освен това са обсъдени (стр.10 от РА) направените от лицето възражения, които са приети за неоснователни, с оглед липсата на приложени доказателства към тях.

Съдът счита за неоснователни и изложените доводи за нарушения на материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения по време на ревизионното производство.

С оспорения РА, е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 94 247,03 лв. по седем броя фактури, както следва: - фактура № 67 / 17. 10. 2006 г. с начислен ДДС в размер на 18 000 лв., фактура № 69 / 19. 10. 2006 г. с начислен ДДС в размер на 18 400 лв., фактура № 71 / 20. 10. 2006 г. с начислен ДДС в размер на 12 350 лв., фактура № 74 / 23. 10. 2006 г. с начислен ДДС в размер на 18 847,03 лв., фактура № 75 / 23. 10. 2006 г. с начислен ДДС в размер на 7 802,97 лв., фактура № 77 / 25. 10. 2006 г. с начислен ДДС в размер на 11 370 лв. и фактура № 78 / 26. 10. 2006 г. с начислен ДДС в размер на 7 477,03 лв., всичките издадени от „Син 2004” Е..

В хода на ревизията са извършени насрещни проверки на „Син 2004” Е. и неговите предходни доставчици. С ПИНП № 22-06-803132-1/08.07.2008 г. (стр. 158), е установено, че издадените 7 броя фактури, в данъчен период м. 10.2006 г. са с получател „П. П.” Е.. Предмет на доставките е „плащане по договор”. Констатирано е начисляване на данъка и осчетоводяването на издадените фактури и доставки, плащане на данъчната основа и данъка- по ДДС сметка. Проверяваното лице е представило договор от 01.09.2006 г., съгласно който изпълнителя „Син 2004” Е. приема да извърши СМР на обект „Търговски обект- крайпътен комплекс”, находящ се в с. Я, общ. П. Проверката е констатирала, че „Син 2004” Е. няма лица наети по трудови правоотношения и материална обезпеченост.

Извършени са и насрещни проверки на предходните доставчици на „Син 2004” Е.. По отношение на „С. Билд метал” Е. и „К.Т. К. „ Е. е приложена процедурата по чл. 32 от ДОПК за връчване на ИПДПОЗЛ. По пощата с обратна разписка е връчено ИПДПОЗЛ лично на Г. С, представляващ „Водолей-96 БГ” Е.. По повод връченото ИПДПОЗЛ на упълномощено лице на „Хемус трейдинг” Е., лицето П Н писмено е заявило, че посочените в искането фактури не са издавани от дружеството. Същите са и с дата, след датата на deregистрацията на дружеството. Едновременно с това е констатирано, че всички проверявани лица са с прекратена регистрация по ЗДДС /отм./ по инициатива на органа по приходите. Изисканите документи не са представени в хода на насрещните проверки. Съгласно данните в информационната система на Н. е установено и друго обстоятелство- фактурите, издадени от „Водолей-96 БГ” Е. и „К.Т. К. „ Е. не са отразени в дневника за продажбите и справката- декларация за съответния данъчен период. Не са установени данни и за физическите лица, наети от предходните

на „Син 2004“ Е. доставчици- „Водолей-96 БГ“, „С. Билд метал“ Е., „К.Т. К. „ Е. и „Хемус трейдинг“ Е..

Съдът счита за неоснователни изложените в жалбата доводи, за нарушения на при извършване на насрещните проверки на доставчиците на „Син 2004“ Е.. Непосочването на трите имена, а само на двете на присъствалите лица и липсата на домашни адреси не опорочава действията по връчване на съобщения на „С. Билд метал“ Е.. Не представлява процедурно нарушение непосочването в обратната разписка на лицето получило ИПДПОЗЛ, тъй като същото е връчено на адреса за кореспонденция на „Водолей-96-БГ“ Е.. Не отговаря на действителността твърдението, че не е представено пълномощно на лицето получило ИПДПОЗЛ, касаещо „Хемус Трейдинг“ Е., тъй като по делото е налице пълномощно на П. Н. В същото време изрично е представена декларация, че фактурите сочени като издадени на „Син 2004“ Е. от „Хемус Трейдинг“ Е., всъщност не са издадени от последното дружество. Не са налице и твърдените нарушения на установения в чл. 37, ал. 5 от ДОПК, 14-дневен срок за представяне на документи, касаещи проверката на „К.Т.К.“ Е., тъй като на основание чл. 37, ал. 3 от ДОПК, срока се определя от органа по приходите.

Следва да се отбележи, че съдът е инстанция по същество, като в рамките на настоящото съдебно производство, не се представиха, като съответно и не се направиха никакви доказателствени искания, за събиране на относими доказателства, с оглед твърдените нарушения при издирването на предходните доставчици от страна на данъчната администрация.

В същото време съдът счита за правилни изложените от решаващия орган доводи за липсата на доказана доставка по смисъла на чл. 6 от ЗДДС /отм./. Прекия доставчик не притежава материална, техническа и кадрова обезпеченост да извърши фактурираните СМР. Неговите предходни доставчици също не притежават тази обезпеченост да извършат фактурираните СМР. Наличните фактури от предходните доставчици не са придружени с договори, протоколи или други документи, удостоверяващи извършената строителна дейност, като изрично е установено че „Хемус Трейдинг“ Е. не е издавало фактури, за които се твърди, че е издател.

Съгласно представения договор за СМР от 01.09.2006 г., възложителят „П. П.“ Е. възлага да се извърши СМР на „търговски обект- Крайпътен комплекс“ в землището на с. Я, общ. П, като плащането от страна на възложителя е обвързано с приемането на извършените СМР. В представените протоколи за извършени СМР са посочени извършени видове СМР, в т. ч. изграждане на циментови (бетонени) корита за резервоари, контролни шахти и ревизионни шахти, доставка и монтаж на алуминиева дограма и витрина и др.

Видно от заключението на приетата по делото съдебно-техническа експертиза, неоспорена от страните, технологичното време за извършване на описаните в протоколите работи, е при всички случаи по - голямо от един месец, докато протоколите за извършената работа са в рамките на месец. В същото време, видно от

представените документи при насрещната проверка, доставчикът няма налични активи и нает персонал, с който да извърши посочените дейности. Такива доказателства, няма и по отношение на сочените като подизпълнители лица, като от страна на „Хемус Трейдинг“ изрично се отрича издаването на фактури за извършена от тяхна страна дейност. Няма представени договори, протоколи и други документи във връзка с възникналите взаимоотношения, по повод изпълнението на услугите от подизпълнителите към „Син 2004“ Е.. В този смисъл, независимо, че вещото лице е установило някакви обекти, по делото няма представени никакви доказателства, как, кога и по какъв начин е извършил тези строително-монтажни работи.

По делото е изслушана и приета и съдебно-счетоводна експертиза, неоспорена от страните, съгласно която плащанията по процесните фактури са извършени в брой и по банков път, като от страна на жалбоподателя същия се е разчел с републиканския бюджет.

Съдът обаче, въпреки заключението на вещото лице, счита че не е налице право на приспадане на данъчен кредит по процесните фактури, тъй като по делото не се представиха доказателства за реалността на доставките.

В същото време, не е извършена проверка в счетоводството на доставчика „Син 2004“ Е., както и не е установено наличието на материална, техническа и кадрова обезпеченост за извършването на доставките, поради неосъществен контакт с доставчика.

Съгласно чл. 51 от ДОПК, съответно чл. 182 от ГПК, вписванията в счетоводните книги се преценяват от съда според тяхната редовност и с оглед на другите обстоятелства по делото, т.е. нередовно водените счетоводни книги нямат доказателствена сила. Не може да бъде доказано без проверка в счетоводството на доставчика и жалбоподателя, че счетоводните документи са явяват част от редовно водено счетоводство (т.е., че са съставени своевременно и при воденето им е спазвана хронологията на осъществяване на стопанските операции), съгласно изискванията на счетоводното законодателство, което е абсолютно необходимо с оглед преценка на доказателствената им сила.

От представените по делото доказателства и от заключението на вещото лице, може да се направи извод за документалното отразяване на доставките в счетоводството на доставчика.

Не са налице обаче доказателства, че въпреки счетоводното им отчитане, са налице реално извършени доставки, по смисъла на чл. 6 от ЗДДС (отм.).

Освен процесните фактури не се представиха договорите въз основа на които те са издадени, съобразно твърденията за подизпълнители, като също така няма данни за кадровата обезпеченост на доставчика и предходните доставчици и тяхната материална и техническа обезпеченост.

Съгласно чл. 55, ал. 6 от ЗДДС /отм./, данъкът се смята за начислен, когато доставчикът издаде документ, в който посочи данъка, отрази този документ в отчетните регистри по чл. 104 от закона и отрази данъка в счетоводството си като задължение към бюджета и в подадена справка-декларация.

Предвид липсата на проверка в счетоводството на доставчика, няма данни дали същия е отразил начисления ДДС като задължение към бюджета и разчел ли се е с него.

Изводът, който може да се направи е, че не винаги наличието на издадени данъчни фактури означава и наличие доставка. Издадените първични счетоводни документи сами по себе си не означават наличието на извършени доставки, по смисъла на чл. 6 от ЗДДС, още повече че по делото не се доказва извършеното плащане по въпросните фактури.

Жалбоподателят се позовава на нормата на чл. 64, ал. 2 от ЗДДС (отм.), тъй като данъка бил платен по ДДС – сметка.

В конкретния случай въпреки че е извършено плащане по ДДС сметката на доставчика, разпоредбата на чл. 65, ал. 8 от ЗДДС е неприложима, тъй като същата се прилага само при наличието на реална доставка, каквато в случая не се доказва. След като няма данни за материалната и техническа обезпеченост на доставчика да извърши процесните доставки, както и доказателства за предходните доставчици, съдът счита че не е безспорно доказана реалността на доставката.

При липсата на данни за реалност на доставката и без проверка в счетоводството на доставчика, съдът счита, че жалбата в тази си част, е неоснователна и като такава следва да се остави без уважение.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че обжалвания ревизионен акт е издаден от компетентен орган и в съответната форма, като са спазени процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му и не страда от пороци обуславящи неговата отмяна.

При този изход на спора, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, ще следва жалбоподателя да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, определено съобразно чл. 8, във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1 / 09. 07. 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран, Административен съд С.-град, I-во отделение – 5 състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на „П. П.” Е., С., ЕИК *, срещу Ревизионен акт № 20085184 / 11. 02. 2009 г., издаден от орган по приходите при ТД на Н. – С. град, потвърден с решение № 1050 / 31. 07. 2009 г. на Директора на дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” - С..

ОСЪЖДА „П. П.” Е., С., ЕИК *, да заплати на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – С., юрисконсултско възнаграждение, в размер на 2 848 (две хиляди осемстотин четиридесет и осем) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република Б, в 14-дневен срок от съобщението.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:

